

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Silverberg_Robert-Svatyne_Zeme.pdb

PDB Name: Svatyně Země
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.3.2007
Modification Date: 29.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Silverberg
Svatyně Země
Ikarie 1994/04

Bard Jorun Kedrik vzhledl k bezmračné modré obloze a řekl: „Země je krásná. Byla by škoda nechat ji Hrossajům, co myslíš?“

Ležel na plochem travnatém pahorku před svým obydlím. Žil nyní poblíž dávnověké Paříže. Tak jako z dalších pozemských měst, ani ze staré Paříže už nic nezůstalo. Nic. Jen absurdní změt' ocelových nosníků, vystupující do výšky necelého tisíce stop asi půl míle odtud. I na tu vzdálenost Kedrik bystrými očima rozeznával třpytivá roucha turistů z Nové Galie, kteří sem přišli uctít předky.

Vedle něj ležel na břiše v trávě bakalář hudebnického umění Levri Amsler. Vytáhlý mladík s ostře řezanými rysy. „Je to jisté, ta invaze? Kdy by k ní mělo dojít?“

Kedrik pokrčil rameny. „Za pět, za šest let. Prognózu zpracovali naši nejlepší sociologové. Při expanzi Hrossajů ze systému Centauri bude Země první zastávkou. Vhodným odrazovým můstkem pro dobytí galaxie.“

„Zvlášť, když vědí, že tu nenarazí na odpor,“ dodal Amsler smutně. Převalil se na záda, vzal do rukou flétnu a očistil zobec od stébel trávy. Pak stáhl rty a přehrál krátkou bolestnou melodii, kterou zakončil okouzující mollovou kadencí.

„Nádherně pojaté,“ řekl Kedrik uznale. „Možná, že nás nechají Hrossajové žít. Jako dvorní hudebníky. Přinejmenším tebe.“ Kysele se usmál. „Ne. Asi ne. V jejich světě není místo pro flétnisty a básníky. Je zajímaví vojáci.“

„Vojáky tu nenajdou,“ řekl mladší z obou mužů a odložil flétnu. „Kdyby někomu z nás tady na Zemi dal nějaký Hross pušku, nebudeme vědět ani to, kterým koncem střílí.“

Kedrik vstal a protáhl se. „Tři tisíce let míru! Tři tisíce let pohody! Ale věčně to nemohlo trvat, Levri. A to se našich bojovníků kdysi báli v celé galaxii. Teď, když budeme chtít přežít útok Hrossajů, nezbyde nám, než oprášit dávné schopnosti.“

„Ne! Válčit? Na Zemi? Znovu?“ přerušil ho Amsler. „To se radši dám od Hrossajů zabít.“

„Měl jsem na mysli něco jiného,“ řekl Kedrik podrážděně.

„Co?“

„Bývali jsme kdysi nejkrutějšími válečníky v galaxii,“ řekl Kedrik. „Za starých časů se před námi Hrossajové třáslí jako malí špinaví červi.“ Pousmál se a dodal: „Uměli jsme bojovat, když bylo třeba, ale uměli jsme i spřádat intriky. A to je umění, které jsme nezapomněli, doufám.“

„Co máš na mysli, Jorune?“

„Uvidíš. Pojď, projdeme se tam k té hromadě železa. Tam si popovídáme s novogalskými turisty. Ti uvítají každou příležitost, aby mohli civět na malebné pastorální typy z jejich mateřského světa.“

Nová Galie byla velká spřátelená planeta v systému Albireo. Byla prosvětlená dvojitou hvězdou — modrou páte velikosti a žlutou třetí velikosti. Kolonie nikdy netrpěla nedostatkem slunečního svitu jedné či druhé barvy. Jasnější žluté slunce jí dodávalo většinu tepla, zatímco modrá hvězda páte velikosti barvila zdejší oblohu tím zvláštním odstínem, dekorativním nádechem, který Novogalové tak zbožňovali.

Nová Galie byla druhou extrasolární planetou, osídlenou pozemskými kolonisty v dobách velkého exodu. 'Jules Verne' tu vysadil pět set vybraných dvojic roku 2316, deset let poté, co se Spojeným státům podařilo oživit kolonii, zvanou Columbia, v systému Sinus, a pět let předtím, než 'Boris Godunov' vyložil svůj náklad ex-Moskvanů do stepí Nové Rusi, původně Procyonu VI.

Hlavou státu na Nové Galii byl nyní Justin LeFebvre. Štíhlý snědý matematik měl v úřadu — pokud nepadne vláda — strávit ještě dlouhých osm měsíců. LeFebvre by pád vlády jen přivítal. Těšila ho představa, že se zbaví té úmorné práce a bude se moci vrátit ke své Teorii množin.

Ale povinnost je povinnost. Někdo ji plnit musí. A hrdost je hrdost. Pro premiéra Nové Galie bylo ctí, když setrval v úřadu po celé jednoleté funkční období. A tak se LeFebvre, ačkoli funkci premiéra neměl rád, usilovně snažil o ni nepřijít.

Ve své kanceláři v sedmdesátém druhém podlaží Bastilly (to jméno kdysi patřilo nějaké zapomenuté, legendami obestřené pozemské budově) teď pozorně sledoval rozčileného muže před sebou.

Hlava státu se zamračila. „Pomalu, dobrý muži, pomalu! Začněte od začátku a řekněte mi přesně, co jste slyšel, pane Dauzate.“

Dauzat, zámožný pěstitel cukrovky, který byl premiérem před deseti lety, se přinutil ke klidu. „Ovšem, pane. Jak už jsem povídal: má žena a já, rozhodli jsme se konečně navštívit Zemi, pravlast našich předků, mateřskou planetu našeho lidu. A — přirozeně — poklonit se Věži.“

„Přirozeně.“

„Tak tedy jsme byli na samém úpatí Věže a chystali jsme se vystoupit nahoru, když se tam objevili dva domorodci. Byli jako všichni Pozemšťané — roztomilí, jednoduší lidé. Měli na sobě pláště velmi jemných a ušlechtilých barev, nesli si hudební nástroje a mluvili takovým úžasně melodickým hlasem. Víte, mou paní opravdu nadchli.“

„Samozřejmě.“ LeFebvre ztrácel trpělivost. Když se Dauzat uklidnil, tempo jeho vyprávění se beznadějně a nesnesitelně vleklo. „Každý ví, jak jsou Pozemšťané roztomilí. Ale pokračujte, prosím.“

„Tak tedy ve stručnosti — navrhli jsme jim, aby na Věž vystoupili s námi. Shora jsme si pak dlouho prohlíželi tu nádherně zelenou a tichou pláň, která kdysi bývala Francií.“ Dauzat roztáhl masité tváře do širokého úsměvu. „A pak ten starší Pozemšťan řekl — tak smutně, víte — že by to byla rána, kdyby se těm nekulturním barbarům z Columbie podařilo zničit naši vzácnou Věž.“

„Co?“

LeFebvre zesinal. Prudce vyskočil ze síťového křesla. Upřel zděšený pohled na Dauzatu. „Mohli byste to, prosím, zopakovat, pane Dauzate?“

„Říkám jen, co jsem slyšel od toho domorodce. Pozemšťanům se zdá, že Columbia chce zničit Věž. Byl by to, zřejmě první krok v kampani před otevřeným konfliktem našich planet.“

„Já vím,“ povzdechl si LeFebvre.

Vztahy mezi Novou Galii a americkými osadníky z planety Columbia byly v průběhu uplynulých čtyř staletí, mírně řečeno, napjaté. Jen existence Nové Rusi, třetí mocnosti galaxie, odrazovala americké a francouzské kolonie od válečného střetu.

Nová Rus a Nová Galie se v současné době těšily poněkud nuceným 'přátelským vztahům' — a to jak vnitřně, tak především navenek, s ohledem na Columbiu. Válka Columbie proti Nové Galii by však Rusíny sotva rmoutila. Někdejší Rusové by se ochotně zahrnili na nejlepších obchodních trasách k méně významným neutrálním světům. Například ke Xanadu a k Británii.

Jenže útok na Věž, na symbol a ohnisko novogalského života! Sacre bleu, to je provokace!

LeFebvre pokýval hlavou. „Merci, pane Dauzate,“ řekl s očima upřenými na obtloustlého muže před sebou. „Je chvályhodné, že jste kvůli těm neblahým zprávám přerušil dovolenou. Vaše prozíravost zasluhuje ocenění.“

„Byl bych se s vámi spojil hned,“ řekl Dauzat. „Ale znáte subrádiové kanály. Báť jsem se odposlechu.“

„Jednal jste správně, M'sieu.“ LeFebvre stiskl přepínač komunikátoru na psacím stole a řekl: „Okanžité svolajte Radu. Nejvyšší priorita. Musí tu být všichni. Všichni.“

„Ministři za radikální stranu jsou na stranické konferenci, pane LeFebvre,“ odpověděl mu bezvýrazný hlas jeho sekretářky. „Mám je kontaktovat?“

„Rozhodně ano. Jejich stranická konference teď není důležitá.“ Premiér si odkašlal. „Beztak by se spíš setmělo, než by se oni dostali zpátky k moci. Ale to jim neříkejte.“

„Klid, prosím, pánové. Klid!“

LeFebvre odstrčil arch papíru, na kterém si pro uvolnění napjatých nervů počítal kvadratické rovnice, a řekl ještě jednou: „Klid!“

Místnost se utišila. Po premiérově levici sedělo sedm ministrů z jeho sociálně konzervativní strany, po pravici pak tři radikální demokraté, jimiž doplnil koaliční vládu, a čtyři další představitelé radikálně demokratické strany bez ministerského statutu. Je pozval na zasedání Rady kvůli paritě. V krizových okamžicích bylo nutno překonat stranické bariéry.

„Slyšeli jste zhruba, co vyprávěl pan Dauzat. Pana Dauzatu všichni známe a věříme mu. Stejně tak ti Pozemšťané určitě mluvili pravdu. Vždyť jsou, koneckonců, svým způsobem občany Francie. Ale dříve, než přejdeme k jednání, žádám vás, pánové, o vyslovení důvěry. Odstoupím, bude-li to vaše vůle.“

Výsledkem hlasování bylo sedm hlasů pro LeFebvra, tři proti. LeFebvre zůstal ve funkci.

„A nyní se vraťme k očekávanému útoku na Eiffelovu věž. Je zřejmé, že po něm bude následovat krize a vyhlášení války. Co navrhuje, pánové?“

De Villefosse, ministr meziplanetárních vztahů, se naklonil nad stůl a řekl: „Za daných okolností nám nezbyvá nic jiného než zbrojit a chystat se na obranu vlasti.“

„Správně!“ připojil se Raval, ministr obrany. „Naše lodě budou mít pohotovost. Udeříme proti Columbiu vzápětí po destrukci Věže. A také zničíme na Zemi columbijskou svatyni.“

„Washingtonův památník?“ řekl Bournori, ministr kultury. „Ale proč? Proč likvidovat historické monumenty? Nebylo by rozumnější zajistit Věž před columbijským útokem?“

„S přítomností našeho ozbrojeného kontingentu by Pozemšťané nesouhlasili,“ namítl LeFebvre. „Mohli by protestovat. Mohli by žádat o pomoc Rusíny. Pak by nám hrozil útok ze dvou stran.“ Premiérovi se třásly ruce. Krize byla mnohem hlubší, než se zpočátku zdálo.

„Jedno řešení mám,“ promluvil de Simon, radikálně demokratický ministr hospodářství. „My na stacionární oběžnou dráhu kolem Země trvale umístíme ochranné síly. Naše lodě budou stále na dohled, aby mohly v případě columbijského útoku Věž účinně bránit.“

„Skvělý nápad,“ řekl LeFebvre. „Proti tomu, doufám, nebudou mít Pozemšťané námitky. Nepřekročíme žádnou národní hranici. A přitom budeme schopni kdykoli bránit Věž. Prosím o hlasování.“

Hlasování bylo jednomyslné. Za posledních 384 let se novogalská vláda neshodla na ničem tak rychle. Stanovení počtu vyslaných lodí už bylo složitější. Vládě trvalo šest hodin, než oficiálně rozhodla, že devět novogalských bitevních lodí nabere kurs směrem k Zemi s cílem ochránit nejsvatější svatyni Nové Galie. Premiér LeFebvre tu noc spal dobře. Zdálo se mu o integrálech a iracionálních číslech. Krize byla zažehnána, či přinejmenším oddálena. Vláda nepadla. A když le bon Dieu dá, Columbia nerozpoutá válku během následujících osmi měsíců. Pak se Justin LeFebvre stane opět soukromou osobou.

* * *

Pjotr Alexandrovič Mjaskovskij, úřadující car veškeré Nové Rusi, krátkozrace mžoural na proužek papíru ve svých tučných prstech. Povzdechl si.

Na papíru bylo hlášení rusínského průzkumného křižníku, patrolujícího v té části galaxie, kam patřilo i Slunce. Depeši právě doručili subrádiovým paprskem z okolí Pluta. Stálo v ní:

Úřadujícímu caru Pjotru Alexandroviči.
Odesílatel: Major-plukovník Ilja Tarantjev,
První průzkumná eskadra.

Excelence,
flotila devíti novogalských válečných korábů zaujala postavení na oběžné dráze kolem Slunce III. Zbraně jsou, zdá se, v pohotovosti. Lze očekávat vojenskou operaci značného rozsahu. Žádám instrukce.

Mjaskovskij obrátil depeši mezi prsty. Ve tváři měl roztrpčený výraz. Mrzutě poklepal jedním palcem o druhý. Bože můj! Teď, když car Alexej spočívá kdesi v útrobách paláce, vzdálený světským starostem...

Pro Boha živého! pomyslel si Mjaskovskij hoře. Novogalové obsazují Zemi? Proč? Znamená to válku? Porušení rovnováhy sil, kterou tři mocnosti udržely po dlouhá léta?

Proč se to děje zrovna teď — teď, když cara souží katatonie a celá tíha odpovědnosti za osud státu leží na mých bedrech?

Mjaskovskij narovnal ramena. Příští týden by se měl volit Alexejův nástupce. A Mjaskovskij patřil ke hlavním kandidátům. A nechtěl ohrozit své ambice nějakou bezvýznamnou krizí.

Rychle stiskl tlačítko. Videostěnu rozzářil široký zavalitý obličej sekretářky.

„Olgo, musím hned mluvit s velvyslancem Nové Galie. Sežene mi ho. Co nejdřív.“

„Ano, Excelence. Hned.“

Mjaskovskij zhasl videostěnu a posadil se zpátky do těžkého křesla. Bože, má hlava, pomyslel si. Ale co je bolení hlavy proti touze být carem? Když situaci zvládnou, přemítal, pomůže mi to za týden při hlasování.

„Přál jste si mě vidět, care Pjotře?“

Mjaskovskij zvedl oči. Ze dveří obrazovky se na něj usmívala vyhublá tvář velvyslance Selevina.

„Ach ano. Pojdte dál, prosím, pane Selevine.“

Dveře se odsunuly a novogalský diplomat vstoupil dovnitř, bezvadně oblečený jako vždy. V jeho přítomnosti se Pjotr nikdy necítil dobře. Pokaždé mimoděk srovnával svůj strohý oblek z hrubé těžké látky s Novogalovou diplomatickou uniformou — a to srovnání ho dráždilo.

Úřadující car se zabořil do mohutného křesla, odkašlal si a řekl: „Přejdeme rovnou k věci, pane Selevine. Žádám vás o vysvětlení téhle záležitosti.“ Podal Novogalovi depeši z křižníku.

„Ale samozřejmě, Vaše Veličenstvo.“

Selevine vzal do rukou papír a zběžně si přečetl zprávu. Mjaskovskij ho upřeně sledoval. Zdálo se mu, že diplomat je poněkud vyvedený z míry.

Selevine složil papír na dvě přesné poloviny a vrátil ho carovi na stůl. Mrazivě se usmál. V ústech mu zasvítily dokonale bílé zuby.

„Ano, devět lodí,“ řekl.

„Tak. Ehm. Devět. Má tedy vaše vláda nějaké vysvětlení pro ten vpád do neutrální oblasti?“

Selevinův úsměv zmizel. „Ano, má. Jde o striktně defenzivní manévry bez nepřátelských úmyslů vůči komukoli.“

„Defenzivní? Jak to?“

„Ujišťuji vás, care Pjotře, že se Svobodné planety Nová Rus ten problém nijak nedotkne. Je to věc, která se týká pouze nás a — a ještě jedné planety, Vaše Veličenstvo.“

„Tak?“ Car Pjotr povytáhl své huňaté obočí. „Mohli byste být konkrétnější, pane Selevine?“

Diplomat se nuceně pousmál. „Jak víte, care Pjotře, můj národ má na Zemi nejsvatější svatyni. Eiffelovu věž. My, nu, dostali jsme jisté signály, že jistá velmoc, z důvodů, které nám dosud nejsou jasné, plánuje zničení naší svatyně. Proto jsme přijali určitá opatření.“

„To znamená, že vám Columbia chce vyhodit do povětří tu vaši zatracenou věž?“ zeptal se Pjotr udiveně.

„Žádný stát jsem nejmenoval, Výsosti.“

„Ach tak. Ovšem.“

Úřadující car Pjotr se poškrábal na čele. Prohlížel si úkosem novogalského velvyslance. Snažil se proniknout jeho diplomatickou maskou. „Dobrá,“ řekl po chvíli. „Mám-li vaše ujištění, že Nová Galie nechystá nepřátelské akce proti Nové Rusi —“

„Máte mé ujištění, Veličenstvo.“

„Pak ani já, ani Nová Rus nebude v té záležitosti zasahovat. Na shledanou, pane Selevine.“

„Na shledanou, Vaše Veličenstvo. A dovolte, abych vám popřál úspěch při nadcházejícím hlasování.“

„Ach ano. Děkuji, pane Selevine.“

Když velvyslanec odešel, poposedl si Mjaskovskij v křesle, zvrátil hlavu dozadu, opřel zátylek o zadní opěradlo a svařtil obočí. Zadíval se na štukem zdobený strop. Uvažoval o tom, co právě slyšel.

Columbia tedy plánuje útok na Eiffelovu věž. A Novogalové tam poslali ochrannou flotilu, aby útoku zabránili. Hmm, zní to logicky...

Ale Nová Rus má také na Zemi svatyni. Veliký Kreml. Pozůstatek dávno zapomenuté říše zvané Rusko. Přesto, že Rusíni zavrhlí svou nepříliš demokratickou minulost, masivní zdi Kremlu v nich stále budí posvátnou úctu. Co když Columbia chce zničit i Kreml? A ti Novogalové? Není to lest? Kreml... ne, to by mu lid neodpustil... rozhodně ne. I kdyby ho zvolili carem, jeho panování by bylo brzy u konce.

Ohni je třeba vzdorovat ohněm, napadlo Mjaskovského. „Chci mluvit s komisařem obrany!“ štěkl car na videostěnu. A když ve středu obrazovky uviděl neostrou tvář komisaře Oněgina, rychle řekl: „Můžete postrádat deset válečných lodí, Porfiriji Michejiči?“

Komisař vypadal překvapeně. „Ano — myslím, že ano, Vaše Výsosti. Ale —“

„V pořádku. Tak pošleme deset dobře vyzbrojených válečných lodí do sektoru Slunce. Okamžitě. Zaujmou pozici na oběžné dráze planety Slunce III — Země. Úkol: zabránit možnému útoku Nové Galie nebo Columbie na Kreml.

Zdůrazněte velitelům, že jde o striktně defenzivní manévry!“

„Ovšem, Výsosti,“ řekl komisař nezvykle přidušeným hlasem. „Hned to zařídím.“

* * *

V pracovně Jamese Edgerlyho, prezidenta Republiky Columbia, vládl naprostý zmatek. Edgerly, vysoký štíhlý osmdesátník s předčasně prošedivělými skráněmi, stál uprostřed změti hlasů, kterými se navzájem snažili překřičet členové jeho týmu.

„Ticho!“ zařval prezident. „Sklapněte už!“

Sklapli. Prezident se vztekle rozhlédl po místnosti. „Oukej. A teď to půjde pěkně po pořádku. První hlášení podá McMahon.“

Šéf zpravodajské služby se zarputile usmíval. „Ano pane. Asi víte, pane prezidente, že jsme před týdnem zachytili subrádiovou depeši z Ruského, promiňte, Rusínského průzkumného křižníku. Ta zpráva říká, že křižník objevil devět novogalských lodí na oběžné dráze kolem Země. To pak potvrdila i skupina columbijských turistů po návratu ze staré Ameriky. Dokonce viděli, že jedna novogalská loď chvíli kroužila nad Washingtonovým památníkem a potom odletěla k Atlantiku.“

„Co je Atlantik?“ zeptal se Edgerly netrpělivě.

Poradce Goodman začal vzápětí odříkávat: „Atlantik je oceán, oddělující východní a západní hemisféru. Na jedné straně Atlantiku je Amerika, na druhé Evropa.“

„Oukej.“ Edgerly se obrátil k Sheldrickovi, který byl šéfem obrany státu. „A teď to hlášení od vašeho průzkumu, Sheldricku.“

„Takže, pane, když jsme zachytili depeši z toho Rusínského křižníku, poslal jsem tam pár našich lodí. Je fakt, že kolem Země krouží devítičlenná novogalská flotila v prstencovité sestavě.“

Prezident přikývl. „Všechno?“

„Ne, pane. Ráno mi průzkumné síly hlásily, že na oběžné dráze kolem planety zaujalo pozice dalších deset lodí.“

„Novogalských?“

„Rusínských, pane.“

Edgerly si navhlčil rty a znovu přelétl očima po chaotické směsi členů vlády, kongresových vůdců, prezidentských poradců a vojáků ve své pracovně. Vůbec by nebyl překvapený, kdyby se mezi ně vetřelo i pár slídilů od novin.

„Devět novogalských lodí, deset Rusínských,“ opakoval. „Jen tak si visí na oběžné dráze a nic nedělají?“

„Přesně tak, pane.“

„Oukej. Teď zmizte. Všichni! Tohle je vážná věc a musí se hned řešit.“ Prezident se podíval na hodinky. Čas 13.00. Za dvě hodiny se příprava řeči snad stihne, pomyslel si.

„Oznamte, že předstoupím před společné zasedání Kongresu s naléhavým projevem. V 15.00, přesně,“ řekl.

Kongres zasedl. Kongres vyslechl projev. A když byl prezidentem požádán o speciální jednotku pro řešení krize, Kongres ji prezidentovi dal.

„Ne, já netoužím po tom, abych zavlekl náš svět do války,“ mluvil Edgerly zvučným hlasem. „Ale čest Columbie nesmí být pošlapána! Dvě cizí mocnosti ohrožují planetu našich předků, planetu, kde se zrodila nejdokonalejší forma vlády, jakou kdy člověk vytvořil.“

Potlesk.

„Mnoho z nás už navštívilo Zemi,“ pokračoval Edgerly. „Mnoho z nás už stálo před zářícím obeliskem ze vznešeného mramoru, před symbolem národa, jehož demokratické tradice jsme uchovali do dnešních dnů. Ano, mám na mysli Washingtonův památník.“

Hromový potlesk.

„Právě teď přelétávají nad Zemí lodě cizích planet. Důvody okupace, ani její cíle nejsou zatím jasné. To však neznamená, že Columbia bude přihlížet! I naše lodě musí nabrat stejný kurs!“

Frenetický potlesk.

„Možná, že Nová Galie a Nová Rus nemají nepřátelské úmysly. Možná, že proti nám ale chystají spiknutí. Možná, že naše svatyně na Zemi bude zničena — avšak nebude zničena bez odplaty!“

Následovaly ovace ve stoje.

Téhož večera opustilo planetu Columbia třináct hyperprostorových, po zuby ozbrojených válečných lodí WZ-1. Jejich úkolem bylo na místě zjistit, jaké plány se skrývají za podezřelou aktivitou cizích křižníků.

Hrossajové, kteří žili na čtvrté planetě systému Alfa Centauri, byli nepříliš zajímavou rasou humanoidů s bezcitnými nenávisťnými očima, převýslým obočím a šedou šupinatou pokožkou. Jedna z mála extrahumánních civilizací v galaxii se stávala čas od času předmětem více či méně intenzivního bádání, ale skutečnou pozornost jí nevěnoval nikdo. Hrossaje studoval i tým pozemských sociologů, který o jejich vlastnostech a názorech vypracoval nesmírně zajímavou zprávu. Ta zpráva byla šokující svou prognózou do budoucnosti vzdálené pět nebo šest let — ale Pozemšťané se ani nepokusili předložit studii autoritám na Columbiu, Nové Galii a Nové Rusi. U nich by beztak vzbudila jen shovívavý úsměv. Pozemšťané uměli dobře hrát na flétnu, psali ucházející veršovánky, ale jejich „vědu“ nebral nikdo v galaxii vážně.

A tak Země byla jedinou planetou, kterou hrossajský výpad nepřekvapil. Země s útokem počítala. Věděla, že má být první zastávkou na cestě Hrossajů ke galaktické říši.

Hrossajové neočekávali u mírumilovných, ušlechtilých Pozemšťanů vážnější odpor. Vyslali směrem k Zemi deset lodí a byli si téměř jistí, že i to je marnotratná přesila.

Zemi však — už čtyři roky — chránilo dvaatřicet křižníků s nejmodernější výzbrojí a posádkami, kterým po čtyřech letech napětí a nervy drásající nečinnosti příliš svrběly ruce na spouštích.

„Byla to krátká válka,“ utrousil Jorun Kedrik. Nedlouho po spektakulárním nebeském souboji podnikli s přítelem vyjízdku přes Atlantik a teď se dívali vzhůru na majestátný korpus Washingtonova památníku.

Amsler se pousmál. „Nejkratší v dějinách, to se vsadím. Netrvala snad ani deset minut.“

„Hmm. Ano.“ Kedrik studoval kontury štíhlého mramorového obelisku. „Je hezčí než Eiffelovka, rozhodně.“

„Cože?“

„To byl estetický soud, nic víc,“ zasmál se Kedrik. „Musíš uznat, že plán vyšel na sta procent. Kdybychom žádali naše tři kolonie o pomoc, tak by nás odbyly pokrčením ramen. Možná by poslaly pár vysloužilých vraků. Ale když jim připomeněš jejich svatyně a popíchneš je trochu jednu proti druhé, dostaneš od nich, jak je vidět, prvotřídní vesmírnou flotilu. Bezplatně. A zbavíš se Hrossajů, aniž bys musel jedinkrát vystřelit.“

Vysoko na jasně modré obloze probleskla ve slunečních paprscích drobná černá tečka.

„Co je to?“ řekl Amsler.

„Asi columbijská loď. Hlídá Památník, aby na něj nezaútočili Rusíni,“ odpověděl Kedrik. „Těm hlupákům to pořád nedošlo. Mám pocit, že nás budou chránit věčně. Koneckonců, je to lepší než dávat dohromady naši vlastní flotilu.“

„Hej! Nevadí, když si tu cvaknu pár snímků?“ přerušil ho chraplavý, dunivý hlas.

Oba Pozemšťané se otočili. Přicházel k nim turista. Široký, neotesaný, dohněda opálený. Zjevně další Columban, který se rozhodl navštívit Památník. Mával na ně svým zoufale komplikovaným stereoaparátem.

„Necháme ho?“ zeptal se Amsler.

„Ovšem! Jen ať si pořídí pár momentek ze života prostého domorodého lidu. Proč mu kazit radost, když se turistům tak líbí romantika našich pastorálních obyčejů?“

Kedrik se rozesmál. Po chvíli se začal smát i Amsler.

Columban popošel blíž a zaostřil si aparát. „Co je vám?“ řekl. „Čemu se řehtáte?“

„Ničemu,“ vzdychal Kedrik mezi dvěma výbuchy smíchu. „Jen — to je taková stará pozemská historka. Velmi obskurní. Tu bys nepochopil.“

„Máte švandu ze mě, co?“ řekl turista s dobromyslným úsměvem. „Oukej. To nic. Mohli byste si stoupnout támhle, tam vedle Památníku? Já vás vyblejsknu, abych měl doma co ukázat.“

přeložil Mirek Valina